

det vil meget bero paa Ministeriets Stilling —, at den højtærede Finansminister kunde udbetale hele Beløbet den 1. April; det har han jo Bemyndigelse til efter Loven.

I Anledning af de øvrige Bemærkninger, der ere faldne, vil jeg rette nogle Ord til den ærede Repræsentant for Socialdemokratiet (Marott). Man har fra den Side og for Resten ogsaa fra radikal Side med stor Flid bestræbt sig for at fremhæve, at alt det, der sker paa det politiske Omraade, vidner om Overlegenhed hos Landstinget og Underlegenhed hos Folketinget, om Ydmygelser og Nederlag for Folketinget. Det er klart nok, at der ligger en Tendens i disse Udtalelser. Hvorvidt der er nogen Sandhed i dem, skal jeg ikke komme ind paa; det er muligt; men det er klart, at Udtalelserne i alt Fald overdrives af tendentiøse Hensyn. Men der faldt et Par Ytringer, som jeg skal imødegaa ganske kort — at imødegaa dem vidtløftigt vilde føre til en lang Debat om, hvad man forstaar ved parlamentarisk Forfatning, som jeg ikke for Øjeblikket vil trætte Tinget med. Der blev f. Eks. opkastet det Spørgsmaal, hvad Værdi Parlamentarismen har, naar Regeringen støttes af Højre ved Valgene og gør Højre Indrømmelser. Dertil er at sige, at Højre er dog virkelig ogsaa en Del af den danske Befolkning, og Højre har dog ogsaa Lov til at gøre sin Indflydelse gældende, og Parlamentarismen vilde jo være lige fortræffelig, hvad enten Højre eller Venstre var Flertal. Hvis Højre ikke er Flertal, har det dog vel den Mindretallets Ret, som alle Mindretal have; saa den Sætning kan dog vel ikke stilles op, at Parlamentarismen intet er værd, naar Regeringen ogsaa viser Højre et rimeligt Hensyn. Der er blevet talt om, at det er første Gang, Landstinget har sendt Finanslovsforslaget herved med Forandringer siden Systemskiftet, og at det er en frygtelig Ydmygelse for Folketinget. Men naar man endelig vil tale om Ydmygelse, forekommer det mig, at det vilde være en Ydmygelse af Landstinget, hvis det havde været forpligtet til ikke at foretage nogen Forandring i Finanslovsforslaget. Men det er det ikke; det forpligter ikke en Gang den saakaldte Parlamentarisme Landstinget til. Landstinget benytter kun sin grundlovmæssige Ret, og Landstinget har vist et ganske overordentligt Hensyn, som just ikke var fortjent fra Folketingets Side paa Grund af det korte Tidsrum, man tilmaaler Landstinget til at anvende sin forfatningsmæssige Ret til at gennemgaa Finans-

lovsforslaget. Dette Hensyn har Landstinget vist gennem en Aarrække og ogsaa i dette Tilfælde; skønt Landstinget ganske vist har haft andre Ønsker om Forandringer paa Finanslovsforslaget, har det dog indskrænket sig til at sende Forslaget herved med Forandring paa dette stærkt principielle Punkt. Det forekommer mig derfor ikke berettiget at tale om et parlamentarisk Nederlag for Folketinget.

Jeg skal dernæst omtale en karakteristisk Ytring, som kom fra det ærede Medlem fra Odense (Marott). Han sagde, at dette Nederlag kunde Regeringen have sparet sig, hvis den havde fulgt Socialdemokratiets Raad og strøget Anmærkingen om Kultolden. Ja, ganske sikkert. Men naar det ærede Medlem mener, at det er en Kamp, der finder Sted, en Kamp, hvori Landstinget har sejret, minder det ærede Medlems og hans Partis Raad om det tapre Raad, der lyder omtrent saaledes: Den, der tager de Prygl, man byder ham, slipper altid for at slaas. Det er klart nok, at naar man indretter sig saaledes paa Forhaand, saa slipper man for at slaas, saa det var ikke noget tappert Raad at give Regeringen. Jeg mener ikke, at der havde været nogen saadan Nødvendighed. At Regeringen sprang, saa snart Landstinget fløjtede i denne Sag, vil jeg rette til: ikke i Landstingets, men i Folketingets Interesse. Hvis Regeringen sprang i denne Sag, saa var det, da Folketinget fløjtede; det var ved første Behandling eller under alle Omstændigheder ved anden Behandling i dette Ting, at den højtærede Minister erklærede, at det skulde ikke være afgørende for ham, om man forlangte Anmærkingen om Kultolden strøgen af Finansloven og maaske snarere ønskede at gennemføre Sagen ved en særlig Lov.

Saa taler det ærede Medlem om Landstingets stigende Indflydelse og om, hvor det kan være, at Landstingets Indflydelse er i Stigen. Men naar man stiller det i Modsætning til Parlamentarismen, gør man sig skyldig i en Misforstaaelse. Saa meget skal jeg sige om disse almindelige Spørgsmaal, at man kan virkelig ikke i noget som helst Lands Forfatning foreskrive i en Paragraf, hvem der skal have mest Indflydelse. Man kan i et Land med en absolutistisk Forfatning foreskrive, at Kejseren eller Kongen skal være eneregerende, og Kejseren eller Kongen kan være ude af Stand til at hævde dette; han kan være mindre begavet eller mangle andre Forudsætninger, og saa bliver det hans Embedsmænd eller andre, der blive de faktisk